

Comentariu - Din Larg de Octavian Goga

Poet al Ardealului, printr-o parte a realita?ilor concrete ce-l inspira, el e, in fond, poetul intregii ?ari, prin idealurile de unitate na?ionala si de izbavire sociala ce-l anima. Mesianica, poezia lui Goga are un ton profetic, violent, incendiar, el fiind "solul dragostei si-al urii ", care si-a impletit bici din "al valurilor caier", iar din "Nestinsul vremurilor vaier" si-a scris "blestemul in cerul gurii"!

Octavian Goga s-a nascut la 20 martie/1 aprilie 1881, la Rasinari, jude?ul Sibiu si a murit la 6 mai 1938 la Ciucea , Jude?ul Cluj, unde este si inmormantat. Poetul inva?a mai intai la Rasinari, apoi la liceul Unguresc Sibiu, frecventeaza biblioteca Astrei, incearca sa colaboreze la Convorbiri Literare. In anul 1838, pleaca din Sibiu la liceul romanesc din Brasov, participand la sedin?ele Societa?ii de lectura. In 1897 debuteaza la Tribuna; publica la Tribuna literara si Familia sub semnatura Octavian, Tavi si Sfinx.

Stapanit de convingeri estetice, Octavian Goga intra in literatura cu ideea infaptuirii monografiei unui sat ardelean, pe care o va realiza magistral, bazat fiind pe cunoasterea directa a vie?ii si pe o solidaritate intima cu lumea rurala. El a scris atat in versuri cat si in proza. In versuri: Poezii (1905), O seama de cuvinte (1908), Ne cheama pamantul (1909), Din umbra zidurilor (1913), Poeme postume (1939); dramaturgie: Domnul notar (1914), Mesterul Manole (1928), proza: Mustul care fierbe.

Volumul "Din Larg " (1939) apare la un an dupa moartea poetului, punand capat realizarii senine a operei sale. De aceea am putea spune ca in acest volum, eul liric isi aduna toate sentimentele sale, toate bucuriile si necazurile vie?ii. Opera "Din Larg ", face parte din volumul postum cu acelasi titlu. Prin titlu, eul liric vrea sa ne transmita ca el si-a adunat gandurile din intreaga sa via?a si incarca sa si le puna intr-o ordine anume, pentru ca el se simte aproape de finalul carierei sale. Urcusul, poate imaginar, prezentat in prima strofa, reprezinta urcusul spre Dumnezeu, urcus ce lasa in urma totul. Din tot ceea ce a agonisit intr-o via?a el nu poate lua nimic cu el, el ia doar sufletul sau. In urma sa el lasa "infrigurata patimilor turma", patimii care incearca sa-l traga inapoi. In ultimul vers al primei strofe avem de-a face cu un epitet ("... Intrecere flamanda") care incearca sa ne transmita ca acele patimi emit un chiot infricosator, dornic de a lua ceva cu el, chiot pe care l-am putea lua drept mesaj de intoarcere adresat eului liric. In ciuda acestui "chiot al patimilor", eul liric nu se intoarce ci urca, urca tot mai sus. In urma sa, "in adancime", via?a isi intinde hora, fara nici un fel de re?inere. Eul liric, aseamana, aici, via?a cu un cantec pe care il stie, caci el a trecut prin via?a si a gustat din toate amaraciunile ei. In cea de-a treia strofa, prin sintagma " privelistea din inaltimi ..." eul liric ne da senza?ia ca el se afla undeva sus, in inaltul cerului. Aceasta priveliste i se pare ingusta si ciudata deoarece el n-a mai vazut-o nici o data. Prin intermediul epitetului "priveliste stramba , ingusta si ciudata" eul liric ne transmite impresia lui, la prima vedere, despre locurile de sus. Fiecare pas pe care-l face ii trezeste o amintire, amintire ce poate fi legata de un glas, de un zambet sau poate de-o icoana. Tot ceea ce a lasat acolo jos, il urmareste "in goana", vrand parca sa-l duca inapoi. Strofa a patra ne transmite concluzia la care a ajuns eul liric, aceea de a lasa totul din urma si de a-si cere de sus "paharul de otrava". Acest pahar insemnand pentru el

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

judicata de la Dumnezeu. Prin strofa a cincea eul vrea sa ne faca sa ne dam seama ca el se afla in cer, unde este "sarbatoare sfanta", deci in sufletul sau se lasa un "fior al pacii". In inima lui, eul simte cum D-zeu il primeste in casa sa, si cu toate ca este in imparatia Lui Dumnezeu, mai sus de el exista stele care ii rapesc gandurile. Prin intermediul acestei strofe am putea ajunge la concluzia ca opera "Din Larg" este doar o inchipuire a eului liric, pentru ca el nu poate scrie de acolo de sus, si nici nu ne poate transmite sentimentele din lumea cealalta in care presupunem ca se afla. Ultima strofa a poeziei este ca o chemare adresata eului liric de catre "o nazuina proaspata". In aceasta chemare, eul este luat drept poezie, care la randul sau este asemanata cu un inger; "lumina alba, pururi adorata". Aceasta chemare este mai mult o ruga deoarece prin intermediul ei, in mintea acelei "nazuine" va ramane mereu intiparita; "singuratatea culmilor inalte".

Prin intermediul figurilor de stil: epitetele ("... - ntrecere flamanda", priveliste ingusta, stramba, ciudata, "pahar de otrava", "ceta?i de stele", "san ocrotitor", "lumina adorata", "singuratate stralucitoare, rece si curata"), personificari ("largul canta"), compara?ie ("ca un san ocrotitor de mama"), eul liric a reusit sa dea poeziei o muzicalitate aparte.

Poezia lui Octavian Goga a fost cu adevarat o sincera si emo?ionala "cantare a patimirii noastre", o imagine fidela a vie?ii amare si-a nazuinelor de libertate a romanilor.

Goga si-a exprimat poetic zbulciumul sau, regretand drumul sau de la lumina la intuneric. El a adormit la Ciucea, ramanand cu noi si cu genera?iile viitoare, poetul ce-a instrunat in vremuri de restric?ie "cantarea patimirii noastre".